

Încredere plus tratament

19 iunie 2008

Gili Cârstea

Este de înțeles faptul că pentru spectatorii din marea controversă singurul interes este mântuirea personală. Pe ei nu-i interesează faptul că guvernarea divină se află sub acuzații puternice, la care Dumnezeu nu poate răspunde decât pe baza faptelor doveditoare și nu prin declarații guvernamentale. Ei nu sunt interesați de realizarea scopului lui Dumnezeu, nici de calea prin care El a promis că va elibera pe poporul Său din păcat. Ei sunt bucuroși să profite de cea mai avantajoasă scurtătură prin care să se furișeze în împărăție, și care, în același timp, să le permită o cât mai largă interfață de acces la avantajele acestei lumi.

Așa se explică de ce teologia populară a îndreptăririi prin credință este atât de căutată astăzi în poporul nostru. Tele-evangheliștii adventiști profită de această maladie și oferă clienților ceea ce își doresc, adică iertare fără schimbare. Și numesc aceasta „eliberare de fantezmele trecutului,” fantezmele fiind, evident, credințele noastre specifice despre sanctuar. Ei uită, sau preferă să evite, că tocmai acele credințe au dat caracter și identitate bisericii pe care pretind că o slujesc.

Aud deseori afirmația că Dumnezeu nu va schimba metoda prin care mântuiește pe oameni, și că oricine propovăduiește că ultima generație va avea parte de o experiență diferită devine automat dispensaționalist.

Eu afirm cu toată convingerea că lucrurile stau exact invers, adică toate celelalte generații de sfinți care se odihnesc în Hristos vor fi mântuite exact ca ultima generație, adică printr-un act al puterii creatoare, conform noului legământ. Și iată de ce:

Este adevărat că orice candidat la o viză pentru Noul Ierusalim, începând de la porțile Edenului pierdut și până la închiderea harului, este acceptat doar prin simpla credință în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Nimeni nu va intra altfel în împărăție.

Credința respectivă însă nu este nimic altceva decât gestul obligatoriu de încredere al pacientului care își plasează fără rezerve soarta în mâna medicului. Când omul ducea odată mielul la templu, sau când astăzi credinciosul își pune încrederea în Hristos, el spune că are încredere în Medic și acceptă tratamentul, intervenția chirurgicală. Poate nu știe mare lucru despre terapia respectivă, dar dacă permite medicului să intervină, el se află pe calea cea bună.

Ei bine, imaginați-vă scena următoare: Un pacient este pregătit pentru operație, sala este gata, dar când personalul intră în salon spre a-l conduce la sala de operație, omul este îmbrăcat și gata de plecare acasă. Este anunțat chirurgul, care vine în grabă să vadă ce se întâmplă, și aude de pe buzele pacientului explicația uluitoare: „Doctore, am mare încredere în tine, nu mai este nevoie de niciun tratament, de nicio intervenție. Mulțumesc pentru deranj, dar eu plec acasă, deoarece mă simt foarte bine. Credința mea în tine m-a vindecat.”

Nu așa se interpretează printre noi dese declarații ale Domnului Hristos, când spunea celor bolnavi: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace” (Luca 7:50)?

Nu, Domnul Hristos nu dorea să spună că vindecarea a fost produsă de credința omului care și-a manifestat încrederea în El. Acea credință, acea încredere nu făcea decât să deschidă ușa în fața puterii creatoare, vindecătoare, a lui Dumnezeu. Acolo avea loc o intervenție divină asupra trupului bolnav, un act creator prin care Dumnezeu repara defecțiunea respectivă, anomalia care producea suferință sau handicap. Tratamentul era exclusiv al lui Dumnezeu, credința omului nu era decât calea de acces la acel tratament. Dar fără aplicarea tratamentului, nu exista vindecare, oricât de multă și tare credință ar fi avut acel om păcătos.

Credința nu este talismanul care produce miracole, ci doar bariera care permite sau nu lui Dumnezeu aplicarea tratamentului divin. De aceea Hristos spunea mereu că El nu poate face nimic de la Sine, și că tot ce face El minunat este lucrarea lui Dumnezeu locuind în El.

La fel este și cu vindecarea păcatului. Morții care se odihnesc în Hristos nu au fost vindecați la data decesului, ei doar au trecut la odihnă cu încrederea deplină că Hristos îi va vindeca, în ziua aceea specială aleasă de El și descrisă în sistemul ceremonial ca fiind Ziua Ispășirii.

Ioan îi vede strigând la Dumnezeu pentru împlinirea legământului cu ei (Apoc 6:10), iar cerul îi roagă să mai aștepte puțin, și le oferă „o haină albă.” Aceasta s-a întâmplat în 1844, când păcatele celor morți au fost șterse, caracterul lor din copia de pe Serverul divin a fost vindecat, și au fost făcuți părtași de natură divină. Când vor fi chemați la viață, ei apar cu cele două naturi unite, adică cu Duhul Sfânt locuind în ei, conform scopului etern al lui Dumnezeu.

Prin urmare, credincioșii din toate veacurile sunt vindecați exact la fel ca și ultima generație, doar că în lipsă, când ei există doar în copia fidelă pe care cerul o păstrează în marele Server.

Sfinții în viață sunt vindecați exact după același tipar. Ei ajung să cunoască scopurile și caracterul lui Dumnezeu, ceea ce produce în ei credința lui Isus. Această credință permite lui Dumnezeu să „scrie” în ei legea, caracterul divin, adică să instaleze în templul sufletului lor sistemul de operare divin, Duhul Sfânt. Această scriere este o lucrare creatoare, un act divin real și palpabil, care unește natura divină cu natura umană, iar rezultatul este neprihănire pură, ascultare desăvârșită de legea lui Dumnezeu.

De aceea spunea sora White că nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divin și uman.

Intervenția chirurgicală asupra sfinților în viață este aplicată și sfinților care se odihnesc în Hristos, cu singura diferență că asupra lor ea se execută în lipsă, în copia ființei lor din cărțile cerești. Fără lucrarea Solului legământului în templul inimii (Maleahi 3:1-3), fără instalarea sistemului de operare divin, nu există mântuire pentru nimeni, indiferent câtă credință au demonstrat ei. Doar puterea Duhului de viață poate aduce la existență oasele împrăștiate ale poporului sfânt (Eze 37:1-14).

Fără locuirea deplină în noi a Duhului Sfânt, nu există nicio putere vindecătoare naturală, nativă, în corpul omenesc. Templul părăsit de Duhul lui Dumnezeu în Eden este incapabil să se vindece singur, oricâtă credință ar avea. Credința în Hristos, credința lui Hristos, nu face altceva decât să deschidă ușa inimii, astfel ca puterea creatoare a lui Dumnezeu să poată acționa nestingherit în vindecarea leprei păcatului.

Templul lui Dumnezeu a fost devastat de „străini” (Ps 74:1-12), vrăjmașul a pustiit fără cruțare casa noastră cea sfântă și slăvită. Inima a ajuns „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea,” din tălpi și până în creștet este numai vânătași, nestoarse, nelegate și neunse cu untdelemn. Această devastare nu se repară de la sine. Este nevoie de intervenția viguroasă a Medicului ceresc, dacă avem încredere în El.

De ce întârzie inscripționarea caracterului lui Hristos în poporul Său? De ce nu are loc nunta, Ziua Ispășirii pentru cei vii, ca ei să se alăture celor care deja au primit o haină albă, dar nu pot fi chemați la viață?

Răspunsul este simplu și cutremurător: O categorie specială de „asistenți” spun pacientului că nu este nevoie de niciun tratament, că poate merge liniștit acasă fără probleme, deoarece are încredere în chirurgul lui și asta e tot. Pacientul a luat de bună indicația prețioasă, și astfel a părăsit pe Hristos în Sfânta Sfintelor, întorcându-se la tronul de pe care lucrarea de iertare fusese administrată până în 1844. Pacientul nu și-a dat seama că pe acel tron nu se afla Hristos, ci vrăjmașul Lui, fiind vrăjit de propaganda că este suficient să crezi în Hristos, că în această credință au murit strămoșii, și că ea este valabilă și pentru noi.

Un singur lucru nu observă pacientul: Că „secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți” (Ier 20:8).

Dar aceste lucruri sunt ascunse de ochii celor care încearcă să se strecoare nevindecați prin credință în împărăție. Ei contează pe evoluția spirituală, și așteaptă o vreme când credința lor se va dezvolta suficient de mult spre a li se permite accesul în lumea neprihănirii. Până atunci, pun umărul la îmbunătățirea condițiilor pe acest pământ și contribuie cu toate resursele la creșterea calității vieții.
